

מסורת הש"ס

(א) (ז"ל דמקן) (ג) שבת קב.
שבויות כד: כריתות יג.
ג) תרומות פ"ח מ"א
פסחים עב: מכות יא:
ד) (פסחים עב:) (ה) (ע"י
תוספות ז"מ ע"א: ד"ה
כגון,) (ו) (דף ק"ו,) (ז) (ליתא
שם) וע"ש פ"ב מ"ה צ"ח
המשניות
ת) (ע"י תוספות כריתות
ד) ד"ה אם ותוספות וס'ת
יא. ד"ה לא יעמוד ותוס'
ערוזין כ. ד"ה לא)

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ומאן וכו'
דכשקידש
(ב) ד"ה על כל כח וכו'
וזמסכת כריתות היא
משמש: (ג) תוספות ד"ה
בערב וכו' משום דכתיב
ברך ה' חילו ופועל ידיו:

הגהות הנר"א

[א] גמ' (ואללא הא כו' עד
דביאה ראשונה קחשיב)
תא"מ:

תוספות ישנים

ובאין האי תנא דלית ליה
איסור כולל ואיסור מסיף
ואיסור בת אחת א"ר יהודה
אמר רב ר"מ היא. ה"ז הוי
מזי לגימור רבי יוסי היא
דלית ליה איסור כולל וכו"ש
דלית ליה איסור מסיף
ואיסור בת אחת אלף נקט
רבי מאיר משום דלית ליה
בהדיא כל האי יחד כולל
ומסיף ובה אחת:

ומאן הא'י תנא. דמתני' דאית ליה אסור חל על אסור בין על ידי כולל בין באסור מוסיף בין על ידי בת אחת כגון אלו שחייבין ארבע חטאות ⁽⁶⁾ וכשקידש ראובן את רחל מחלה נאסרה על שמעון משום אשת אח ואשת איש והיינו בת אחת וקמחייב ליה תנא דידן אתרווייהו

חור שמעון וקידש לאה מיגו דלסרי
ליה הכך קדושין ככולהו שאר אחותא
משום אחות אשה אסרי ליה נמי באשת
אחיו משום אחות אשה ואע"ג דלסורה
עליה וקיימא ורבינו איסור כולל ועדיין
רמל וזו ומרתה לרלון עליה פירעה
נדה מיגו דליטוסף איסור עליה לגבי
בעלה משום נדה איטוסף בה נמי
איסור לגבי שמעון הכי איסור מוסיף:
ארכע טעאות. משום טומאה דלכול
קדשים בטומאת הגוף בזכרת ומשום
חלל ומשום נותר ומשום יוה"כ ואשם
משילות דאפילו כהן לגבי אימוריס זר
הוא: **אם הימה שבת כו'.** אכל מוס
יוה"כ לא הוי מחייב אהולאה דקסבר
אין עירוב והולאה ליוה"כ והכי מפרש
בכריתות^ט. אלמא אית ליה לרבי מאיר
כולהו דהא הכא משנוניה בהמה וזו
והיא חולין נאסרה חלבה באכילה
ומותר בהנאה הקדשה מיגו דלמסוס
איסור הגאולה על החלב משום [קדשים]
איטוסף ביה נמי איסור אכילה משום
זרות ואע"ג דלסור וקאי באכילה הוה
ליה נותר מיגו דליטוסף איסור לנמצא
משום נותר איטוסף נמי לכהן משום
נותר הכי הכך תרי משום איסור מוסיף
בטמא זה שעד עכשיו היה מותר
במחכות בשר קדש ועכשיו נאסר בהן
מיגו דמיתער בשאר מחכות משום
טומאה נאסר נמי בזו משום טומאה
והיינו איסור כולל ה"ל יוה"כ מיגו
דמיתער בחולין משום יוה"כ אסור נמי
בקדשים משום יוה"כ והיינו נמי איסור
כולל ומדמחייב ליה רבי מאיר משום
הולאת שבת אלמא אית ליה איסור בת
אחת חיל דכשקידש היום חלו עליו
איסור אכילה יוה"כ ואיטוסף שבת:
ור"מ אליבא דמאן. כלומר נהי דקסבר

רבי מאיר אומר כה"ג איסור חל על איסור מיהו היבא דקא מתכוין לדבר מזהו לישא אשה כמאן מרבותיו קבירא ליה לרבי מאיר בטעיה דבר מזהו ולא עשה מזהו אי אליבא דר' יהושע האמר פטור במס' שבת בפרק ר' אליעזר דמילה (דף קא.) דתניא התם בגמ' מי שהיו לו שני תינוקות אחד לבנות ואחד לזמול בא' בשבת ושכח ומל את של אחד בשבת בשבת דשינוי נמי טעיה דדבר מזהו ולא עשה מזהו ששדדיין אל הגיע זמנו פוטר ר' יהושע דומנו כהול. שהיה טרוד לזמול את של שבת כדי שלא יעבור זמנו: אבל הכא. גבי נשואין איך זמנו כהול. דאיך זמן קבוע למזהו וה"ל למדק: **תרומה ערער הפסח** וזמנו כהול. שלא תשקף: ואיכניס אימא. כולה ממנו לאו ר' מאיר היא אלא אפילו לר"ש דמייקל הכא מודי וכוון דחלו כולהו בשבת אחת: **דשו אינוס.** שני האחיץ שנים אחד להוליך את הקדושין לבתי אחיות ויש עשו שנים אחד לבקב קדושין: **ופגע עליה בשנית.** וחלו יחד ו על זה וזה על זה איסור אשת איש ואיסור אשת אח ואחות אשה: **אלא**

נרות היכי מלי משכחה לה. ב"א עם קדושין אי קדושין קדמו נלדות ו
נדות קדים תו לא אחי איסור אחרינא וחייל: **אמר רב עמרם אמרי** זי
ללית הבעלים לאחר י"ג: **(לאחיוזי אינהו)**. כלומר טעם זה כדי לחייב ה
לאחר י"ג **(לאחיוזי אינהו)**. שהאשה צאה לכלל עונשין בת י"ג שנה ויוסי
והנקבות צאחד בתשרי לנשה הבאה וזיוס אחד משלם י"ג לנקבות שכן
א"כ צבנת י"ג שנין נקבות ויוס אחד צבנת י"ד לזכרים וצבנות שוס
לחלו לפי שאין בכלל מנות ולא אלו אקורסין בקו לפי שאין בני מנות מו
שהיא שנת י"ד לזכרים שהקדושין והנדות נלדלותו ותליון ועומדו
למאנס פריסת נדה ותפיסת קדושין בשעה אחת אח"כ קדמו שעה א
לעיל ושמשנין ליה דאמר חייב על כל ביאה וביאה לקמן (דף צג.) ובי
(דף צג.) והם הכי תניא בא עליה חזר ובא עליה חייב על כל אחת ד
הבעלם אחת על כרחך שמתע ליה גמי צביאה אחת כמה חיוזין דכל כח
משום דכולן הבעלם אחת ויבשת ביאות גמי לא הוו מייחייבי אלא
בשבעות (דף קי.) ובמסקת ^(ה) הרויות ^(דף קי.) היה משמע עם טהורות
אליעזר דאמר ביאות מחלקות איט ליה גמי כוחות מחלקין ומתני

ארבעה אחין פרק שלישי יבמות

אם היתה שבת והוציאנו בו' צפרק אמרו לו (ברכות דף קד.) רל"ה
לקדק מכלן דליין עירוב והולאה ליום הכפורים מדאיטריך
למנעק אם היטה שבת כו' דהוי לה למיתני ואם הוציאו חייב ומסיק
דיש עירוב והולאה ליה"כ ולאפשי חיוכי נקט שבת וחייב משום שבת
ויהי"כ ור"ת והביי חשיב רבי מאיר
חיוכי הולאה בצדי חיוכי דלכילה מה
ענין זה אלא זה דכמו כן היה יכול
לומר אם עשה מלאכה בשבת חייב
ואר"י משום דשעת צליעה אחי נמי
חיוכי הולאה אע"ג דלכתבי לא נח משום
דצליעתן זו היא הנחת כדלמר רבא
צפרק המוליאי יין (שבת קד פ.). הולאי
צ' אומיות ובמתן כשהוא מתוך חייב
דכתיבתן זו היא הנחת ט':

והוציאנו בפיו חייב. והא דלאמר
בהמנעו (שם דף 35)
המוציא בפיו ובמרפקו פטור שלא
הוציא כדרך המוציאם צמיד דבר
אכילה הוי שפיר דכך הוצאה צדק פי'
הקונטרס דלאכיל דכל איסור בת אחת
דנשקדש היום חל עליו איסור אכילת
יוה"כ ואיסור הוצאת שבת וקשיא
לרבינו יצחק דמה ענין זה לאיסור חל
על איסור דאפילו למ"ד אין איסור חל
על איסור אפילו צבת אחת הכא חל
לכולי עלמא אפילו צוה אחר זה ואפי'
יעשה אכילה והוצאה צוה אחר זה
ואפילו חלו שבת ויום הכפורים צוה
אחר זה שנשציל איסור מלאת שבת
אם הוא תחלה לא ינמנע איסור אכילת
יום הכפורים לחול אחריו שעדיין לא
נאסר זה ממחמת השבת וכן איפכא
ואמר רבי יצחק דלאחר צבת אחת
היינו איסור הוצאה לשבת ואיסור
הוצאה ליוה"כ כדפרישית דנקט שבת
לאפושיו מיוצי: **מעה** בדבר מצוה
פטור. וא"ת והא דפסחים צפרק אלו
דברים (דף עב. עב.) מוקי רבי מאיר
פלוגתאיהו בשתי מניקות אחד למוול
צבת ואחד למוול צאחד צבת דפטור
ר' יהושע עסקת ומל של אחד צבת
צבת אע"ג דלא עשה מלך משום

לדעתה שבת לדחות אלל חינוך אחד אלל בשמי חינוקות אחד ללמוד בשבת ואחד ללמוד בע"ש וקדם ומל של שבת בע"ש ושל ע"ש מל בשבת חייב אע"ג דעשה מלוא משום דלא נתנה לדחות וה"נ גבי שמי נמשכים לחייב דלא נתנה ערור לדחות וי"ל דהתם לא נדחיה תלמי מילתא אלא משום דטרדי חינוך שיש לו ללמוד בשבת וטועה בו וה"נ הרי טועה באשמו: **בערב הפסח בוי'** המ"ל חסדיו דאפילו תרומה אירקו עזרה וטעמא דרבי יהושע משום דמשיב (ו) ופועל ידיו מרצה אפילו חללים כדאמר פרק אלו דברים (פסחים דף עב: וסא): **באיסור** בת אחת וא"יבא דרבי שמעון. ואמי שפיר אפילו כרבי יהושע דרבי שמעון אית ליה בפרק אלו דברים (סא) דלרבי יהושע טעה בדבר מלוא ולא עשה מלוא חייב: **מתוך** שלשה עשר לאחר שלשה עשר לאיחויבי אינהו. כן גירסת הקונטרס וקשה דלא הוי שבת אחת לדנות חל

רבי אשת איש ואחות אשה ואשת אח קדמו ומו לא אחי נדות וחיל ואי
משכנת לה ט"ו חטאות באיסור בת אחת בשופעות מתוך י"ג שנה
הים שחלו כולן עליהן צ"א דבהך יומא אמו לכלל עוונות: ומסור י"ז
אחד והוכר י"ג ויום אחד ומשכנת לה שגולדו הזכרים באלה בתכרי
ג לזכרים ומסרו קדושין שיחולו ליום המחרת כשהן נעשין גדולים דיום
ת בסוף י"ב לילדה עד למחר ואע"י שהנדות קדם לה הו"ל י"א חסורות
הקדושין ואיסור עונש גדול על עתה כשהשכרה ר"ה של י"א חסורות
לחול כשיגדלו ובשנה אחת חלו כולן. ולהכי נקט שופעות דאי אפשר
בצטננות: תלפין ותרפין הויין. דלא תמנימין כר' אליעזר אוקמינן
בכת כריתות (דף טו.) : על כל מה וכת. של ביאה לקמן בפרק האשה
י רבי אליעזר וכיון דשמעינן ליה לרבי אליעזר דמחייב אשתי ביאות
מה הנאה של ביאה בפני עצמה היא ולרבנן הוא דלא מחייב אלא אחת
ואל אבל אי היה ידיעה בין מה למה היה מחייב אבל חד וחד כדמתן
ואמרה לו נטמאתי ופירש מיד חייב שיצאתה הנאה לו כביאתו ולר'
רבי אליעזר אוקמיננא לעיל והיכי תני רבי חייא שש עשרה ומו לא:
והא

עין משפט
נר מצוה

מז א מ"י פ"ד מהל' שגגות הלכה א:
מז ב מ"י פ"ו שם הלכה ד:
מז ג ד מ"י שם פ"ב הלכה ח:
מז ה מ"י פ"י מהל' תרומות הלכה יב:

מוסף רש"י

[illegible]